

# Na lesní samotě.

Román.

Radová vyskočila a přecházela po pokoji, mrzelo jí že prozradil svou rozčilenost škodila si tak u své nepřítelky. Ale dosud její excellence na ní nevyhrála! Ať do- sáhla čokoliv, to mohlo být o- pěté zrazeno, neboť radová do- sud nepozbyla vlivu na bratra, jehož slabost znala.

Proč jí Adeline neuvítala záro- veň? Ze posud na panství prodlé- vá, to zděděla radová od kočho- ho. Zazvonila na Jiřího. Hrdá mysl její nikdy nepřipouštěla toho, by promluvila k sluhovi slovo přívě- tivé, nyní však byla odhodlána přemoci se, aby na starci vyzvě- děla jaká změna udála se v domě. Jiří vešel.

Vrátíl se již bratr můj? tázala se. Nikoliv milostivá paní, odušil sluha. Radová přistoupila k němu bli- žě, a obličej její nabyl výrazu tak vlídného jakoby ani nedověděla se hněvati. Vypadáte skutečně velmi dobře Jiří, pokračovala. Po celou řadu let ani jste se nezměnil. Přece sestarál jsem, odvece slu- ha. Nohy moje mne to prozrazují, netřeba ani pohlížeti do zrcadla. "Jste posud velmi statný," namítala zbožná paní. "Doufám, že se bratru mému také dobře vede."

"U pana barona přešla leta té- měř beze stopy," vece sluha, "po- sud v něm táž síla i svěžest." "Jak to chodilo zveč?" "Velmi klidně, milostivá paní. Jeden den jako druhý—každý vy- konává svou práci, čas utíká, že toho člověk ani nepozoruje." "Což příchodem mladé slečny nenastala prázdňá změna v klid- ném životě?" "Člověk ani neznamená, že zde je."

Radová na okamžik se zamlče- la; patrně mrzelo jí, že stařeč- skrbli slovy. "Doufala jsem, že bratr můj přičiněním mladé dámy nalezi zá- bavu v nudném životě!" "Pan baron žije pro sebe jako dříve," odušil Jiří. "Ale její excellence ujala se více domácnosti?" "O nic více než před tím." "Myslím že přece."

"Mně to aspoň není nápadné, ovšem konám jen svou práci a ne- všímám si jiných věcí." Rty radové skubly sebou nevo- lí. Ještě jednou pokusila se o to, aby sluhu přiměla k větší sdíl- nosti. "Vím, že jste věrný a spolehliv- ý sluha," pokračovala. "Bez příčiny není, že vám můj bratr přeje, neboť dobře ví, že vám mů- že důvěřovati. Zajistě vás nikdy od sebe nepustí."

"Doufám, že budu moci panu baronovi sloužiti, pokud mě síly stačí," podotkl Jiří. "Slyšela jsem, že od nějaké do- by můj bratr jest myslí veselejší." "Pan baron nezměnil se v ni- čem, jest přísný ale dobrý pán." "Že se v ničem nezměnil?" "Nikoliv."

Konečně vešel Jiří aby oznámil že jí očekávají k obědě. Rozhorleně sevřela rty. Bratr její neznal za dobré, přivítati jí. Chtěla se omluviti unavením a zůstatí ve své komnatě — ale ry- ehle jinak si to rozmyslila a ode- brala se mlčky do jídelny, v níž mimo barona byly přítomny její excellence a Adeline. Asi vteřinu stanula váhajíce, u dveří, nebylo jí popřáno aby bratra o samotě po- zdravila — pak ale vlídně se usmí- vající spěchala k bratrovi. Slovy zdvořilými omlouval se baron, že jí hned sám neuvítal. Což skutečně zaměstnání té tak zdrželo? pravila radová hlasem žertovným usmívajíce se. — sna- žilať se zakrýti své sokyni, že cítí se uraženou.

Ovšem! odušil baron nenuceně. Požádal jsem proto paní tetu, aby tebe uvítala. Kdybys byla svou návštěvou dříve oznámila, bylo by mi snadněji, nebýti času k tomu, ale takto to nešlo. Když byla radová Adelinu zběž- ně pozdravila, přisedli ke stolu. Rozprava z počátku vázla, a- však paní radová v brzkou hbitým způsobem uvedla ji do proudu vy- pravuje novinky ze své domáce- sti i ze sídelního města. Usmívaje se naslouchal baron, ač nezdálo se, že ho vypravování baví, sna- žil se od tud musí od bratra, a ta- ké stará excellence měla být zba- vena pohostinství, jakéh opo dlou- há léta zde užívala. Ovšem posud nevěděla, jakými prostředky bylo by možno dosáhnouti toho, ale by- strá hlava její posud jí nikdy ne- selhala.

Shnězně upravivši oblek vyšla z pokoje a domu. Aby jí nikdo ne- pozoroval, ubírala se zelenář- skou zahradou a pospíchala na fa- ru. Mladý farář šel jí v štrety ne- ž-li fary došla a uvítal jí spůso- bem s polu pokorným, z polu dů- věrným. Avšak z výrazu jeho tvá- ře bylo patrné, že mu návštěva je- jí není vítaná. Zatanula mu asi na mysl slova její excellence, které by la pronesla při poslední své ná- vštěvě.

Radová však uvítání jeho sko- ro s nevolí odmítla. Proč jste mi již dvíře nepodal- záprava o tom, že v domě mého bratra prodlívá mladá dáma? pra- vila hlasem přísným vyčítavým. Myslím milostivá paní, že není ještě pozdě, odpověděl kněz. Nikoliv! přerušila ho radová prudce, měla jsem za to že bedliv- ější máte na zřeteli prospěch můj — nyní však musím se obávatí že přícházím pozdě a všecko že jest zmařeno.

Naprostě ne, Cheete mne vy- slechnouti! Zde nikoliv! To by ještě se- házelo, a rozmluvu naši vyslechli uši nepovolné, odvece hrdá paní, pečlivě po okolí se rozhlížejíc: pak rychle ubírala se do fary. Farář šel mlčky vedle ní. Byltě jí síce díky zavázán, poněvadž jen- po jejím doporučení dostalo se mu výborné fary, avšak i on po- kázal jí tolik služeb již, že mohl nadíti se přívětivějšího uvítání. Bylo mu známo, že úmyslem je- jím jest znáti ožení baronovo a nebylo by mu působilo příšlíc- ho namáhání, aby to prozradil a proti tomu pracoval.

Když vešli do fary uvědl radová do svých studovny skoro ná- herně upravené. Před oknem stál stůl květoněmi květinami, ozbe- hový, po rámu pnul se vzhůru břechan, takže svým bujným listě- ním okno zakrýval. Vedle polu ve- stinnu byla houpaček sesle, důkaz to- že majitel komnaty líboval si tak v pohodli. Radová jen sběžně rozhlédla se- vůkol, neboť myšlenky její zabý- valy se s předemětem zcela jiným. Chtěl byste mně povědět nyní svůj náhled? pravila sedajíce ve křeslo u okna. Nevěřím tomu že by se podařilo získati mladé dáme srdce barono- vo, pravil farář.

Dnes odpoledne přesvědčila- ťe zde nebylo třeba přetvarovati se. Nezala ohledu ani slitování- bělo-li o to, dosíci účelu, bez vá- háň obětovala by blaho jiných pokud by tím mohla dosíci splně- ní přání svého. Jen po krátkou chvíli se- dala tu zadumána, pak vyskočila a pře- cházela po komnatě. Adeline musí pryč od tud musí od bratra, a ta- ké stará excellence měla být zba- vena pohostinství, jakéh opo dlou- há léta zde užívala. Ovšem posud nevěděla, jakými prostředky bylo by možno dosáhnouti toho, ale by- strá hlava její posud jí nikdy ne- selhala.

## "Jest-li tvá panenka je starší než šest roků tak musí platit plně jizdné."



—Rehse in New York World.

Jsem se že jest tomu opáčně, pře- rušila ho. Oč opíráte svou domě- nu? Snad býváte nyní častěji v domě bratra mého? Nikoliv, baron mi nepřeje a ne- srovnává se také s názory mými; není mi též neznámo, že ho poutá něco jiného, a víte zajisté že pou- táli ho nějaká náklonnost, setrvá- jí při ní pevně.

Zraky radové utkvávaly na mlu- vícím — rozvázala stužku, kte- rouž byl klobouk pod bradou při- pevněn, neboť počalo jí býti hor- ko. Ke komu ho poutá náklonnost? tázala se. Prosím povzte mně vše- stručně a určitě pokud možno. Jest to chudá dívka která ziska- la srdce jeho? Jak se jmenuje? Kristina Klusová. A kde bydlí? V malém domku tam u lesa kde druhdy bydlívali hajný.

Pokud mi známo bydlí tam že- brácká rodina! Věk dívka není nic lepšího. A pro takové děvče se tak můj bratr tak zahodil? zvolala radová vztýčivši hlavu. Zapomínáte, že můj bratr jest hrým. Bud' kla- mete sebe sám, aneb vás klamou jiní.

Co vím, poznal jsem z vlastního pozorování. Prosím milostivá pa- ní abyste mne klidně vyslechla. Vypravoval jí nyní kteraké ú- časti projevovával baron k Roberto- vi, kterak rozhodně stál na tom, aby hoeh ten počován byl na hřitově.

Bylo mi to nápadné, pokračo- val, a podařilo se mi vypátrati že baron osvědčoval hochu tomu ú- časti teprve pak, když poznal je- ho sestru. Radová po chvíli se zamyslíla. Jest dívka hezká? ptala se pak. Nikoliv, ale přece sledháváť to pochoptitelným, že byla s to upou- tati srdce mužské, neboť jest to děvče prazvláštního rázu, horko- krevné, myslí prudké a bujně.

Není málo těch kteří bojí se je- jích velikých tmavých a planou- cích očí. Bylať snad přece příčina jiná, že ujímal se toho hochu, odušila radová. Opírá se doměnka vaše je- díne o to. Náhodou zastihl jsem barona několikrát s dívkou v lese.

Náhodou? opakovala radová, ostře na kněze pohlízejíc. Přece- víte že se mnou můžete mluvití přímo. Po tváři mladého faráře pře- letěl rozpacitý úsměv.

Z počátku byla to opravdu ná- hoda, odpověděl. Pak myslil jsem že činím to v zájmu vašem, bleděl li jsem zjednatí si jistotu. Jsem vám vskurku za to vděčen. Ví snad můj bratr že jste ho po- zoroval? Není možno, aby to věděl.

A neklamete se, že by choval k- děvčeti náklonnost? Ne — zraky jeho vzplanou spa- třití-li jí, zasvitnou vždy, když cho- pí jí za ruku a pevně drží ve své,

jako snílek hledí pak za ní, kdy- od něho odchází. To přece není klam a tuším, že mám dosti byst- rý zrak, abych poznal co jest lás- ka. Snad máte pravdu, ale myslím, že náklonnost tato zase byla za- plašena dívkou, která v jeho do- mě prodlívá návštěvou.

Nikoliv, neboť dnes opět pozo- roval jsem barona v lese, kde set- kal se s Kristinou. Dnes? opětovala radová. Kdy- to bylo? Dnes ráno — asi k polední.

Mluvil dlouho s děvčetem? Velmi dlouho — snad po dvě- hodiny, já však jsem neporozuměl ani slovu i nesměl jsem se přiblí- žiti poněvadž bych se byl prozra- dil.

Hrdá paní sevřela pevně rty. To bylo tedy zaměstnání které je- jího bratra zdrželo, že jí neuvítal. Zmocnil se jí pocit trpkosti, jež však v brzku potlačila myšlenka že bratr pokud srdce jeho bylo poutáno k tomu děvčeti, nemůže milovati Adelinu. Snad byl k té- to proto vlídným aby zakryl, že miluje.

Musím dívkou poznati pravila. Chei sama posouditi je-li spūsobi- lá, aby bratra mého trvale upou- tala. Přejete si toho? tázala se farář. Radová pohlédla na faráře polo- překvapeně a polo nevrle.

Mohl byste mti za to, že by za- dal ruku svou žebráček? Proč ne! odušil farář pokrčiv rameny. Nikoliv! zvolala radová s vášní vým rozčilením. Nikdy nezapome- ne na jméno a stav svůj; není mo- žné aby dívka beze všeho vzdě- lání, s takové nízkosti uvedl za- velitelku do domu svého! Byť by i přinesl sebe větší oběti, — to přece neučiní — známť já jeho hrdost.

Láska jest moenější než hrdost namítl kněz. Prosím pomlčte o tom pomyšle- ní na takovou věc ani na vteřinu mne neznepokojí. Aro já náklonnost tuto budu sa- ma podporovati — pokud to v- moeí mě bude — a prosím vás abyste o tom zachoval přísné ml- čení, neb obávám se že by bratr- řal se zastrástiti, kdyby vyšlo na- jevo, že jest pro dívku tak zaujat- ý její excellence něco o tom? Tuším že sotva.

Pak se jí to musí zatajiti. Což poměr mezi bratrem a vášní ne- setkal se přátelský. Nikoliv, baron zúmyslně se mě vyhýbá, nebývá ani bohoslužbě přítomen, a tím dává celé farno- sti příklad pohoršlivý — v nedeli bývá kostel prázdny.

A její excellence? Vždy více a více přichyluje se k baronovi. Ovšem aby ho pro sebe a pro své plány získala. Myslím že vy- stupoval jste příliš příkře, neboť zdejší lid není tomu zvyklý a bu- dě vám velmi nesnadno získati si příznivější pñdu. Farář vzpřimil se pojednou.

A kdybch zůstal i sám, přece ani o vlas neustoupím! zvolal. Sloužím bohu a ne lidem. Posud jste se nenaučil býti opa- trným a prozřetelným, odvece ra- dová s důvěrným úsměvem. Jeli- svět proti nám, musíme zdánlivě povoliti, neb jen tak musíme do- jíti eile. Zůstanu zde tak dlouho až se poměry vyjasní a nabudu ji- stoty, ke komu se srdce bratra mé- ho kloní. Toho času použiji abych bratra svého s vámi usmířila a dou- fám že se mi to podaří. Farář uklonil se síce, ale z vý- razu tváře jeho nebylo patrné že- by mu tato blahosklonnost hrdé

dámy byla vhod. Možno že ho od- vislost od ní přece mrzela a že by se byl rád vyhnul dalšímu styku s baronem. Znáte blížeji toto děvče, jež jak se domníváte můj bratr miluje. Otázala se radová. Jen zřídka kdy jsem se s ní set- kal, odvece farář.

Pak si je vyhledám sama, po- kračovala radová zdvihajíce se. Podala farářovi ruku, a po něko- lík okamžiků držela ve své. Zdá se mi že se vám v této krajíně ve- lice stýská.

Mladý farář pohlédl na ní pře- kvapen, nemoha si v první chvíli vysvětliti co tím dáma zamýšlí. Hrdá dáma pozoruje dobře je- ho rozpaky usmála se přívětivě. Prál byste si faru ve městě, pravila po chvíli. Slíbila jsem vám že můj muž v hlavním městě na místě příslušném za vás se při- mluví. Nyní však vás nemohu zde- postrádati. Sečkejte jen dosud, až se budoucnost bratra mého roz- hodne, pak pro vás vše, čeho si přejete.

Farář vyprávěl jí z obydlií svého. Zitra uvidíme se opět pravila, odcházejíc z fary. (Pokračován.)

Zašlete nám jména vašich sou- sedů a mi jim zašleme číslo toho- to časopisu na ukazku.

Na prodej. několik pěkných úrodných farem pšeničných v Montáně přímo od majitelů. Za spokojenost ručím. O další podrobnosti pište na Frank J. Smrž, Hingham Mont.

NA PRODEJ. dobře zařízený řeznický obchoď který se nalézá v Severní Dakotě. Jest to dobrá příležitost státí se samostatným. Pište přímo na majitele. James Jindra, Albee, So. Dakota.

KEITH NEVILLE. Democratic Candidate for Governor. A NATIVE SON.

A practical man of the people who has made a success in business and to whom the tricks of the ambitious politician are unknown.

He offers a constructive program that will benefit the people of Nebraska and his candidacy is in harmony with the strong Democratic platform adopted by his party at Hastings.

He believes that the highest duty of any public servant is to carefully see to it that the will of the people, as expressed at the polls upon all questions, is carefully carried out.

The two Republican newspapers in North Platte are supporting his candidacy and the vote of nearly five to one given him at the primary election by the people of his home town, among whom he was born and raised, is proof absolute that he is a man of character and standing and a safe one to be entrusted with the business affairs, as well as the enforcement of the laws of the state.

Vote for a home-grown man and a continued, economical and business administration of state affairs.

Vojt. Svoboda — majitel uměleckého — pomníkového — závodu.. v CLARKSON. - NEBR

Mám ten největší sklad pomníků na ruce západně od Omahy. — Proč byste pla- tili od 20 do 25 procent ko- mišni, když můžete koupití přímo od vyrobitele.